

Кир Буличов

Два вида телепортация

Лев Христофорович Минц имаше слабост към духовия оркестър. А във Велики Гусляр имат отличен духов оркестър, той получи грамота на конкурса във Вологда.

Всяка събота оркестърът свири на лятната естрада в парка и тогава професор Минц отлага всякаква работа и отива в парка да слуша музика, която му напомня младежките години. Понякога с него тръгва и Саша Грубин или старецът Ложкин, също почитатели на старите валсове и бавните танга.

Нея събота Минц и Грубин нямаха късмет. В града върлуваше слаба грипна епидемия и по тази причина оркестърът временно остана без барабанчик и кларнетист. Наложиха се да вземат съответните специалисти от джазовия ансамбъл, който свиреше обикновено в ресторант „Велики Гусляр“. Двата младежи, нахълтали в оркестъра, нарушиха консервативната традиция, те бързаха, объркваха баса и тимпаните и валсът „На манджурските хълмове“ придобиваше известна синкопична несериозност.

Разочарованите почитатели на духовия оркестър се отдалечиха от естрадата и поседнаха на една небесносиня пейка близо до павилиончето за бира. Люлякови храсти отделяха високите столчета за бираджиите, както пренебрежително ги наричаше старецът Ложкин, и скамейката, на която бяха седнали.

Минц и Грубин мълчаха, мислеха си за науката, за смисъла на живота и за други проблеми, когато неочаквано зад храстите се чува гласове.

Един басов, важен глас каза:

- Пий, Тюпкин, не се стеснявай. Днес за мене е голям ден.
- Някаква идея ли ви е хрумнала, Едуард, или сте успял в нещо?
- Идея.

Гласовете зад храстите помълчаха, види се, разговарящите пиеха бира.

– И каква е тая идея? – чу се след около половин минута. Гласът на Тюпкин беше глух и вежлив.

– Голямо нещо – отвърна Едуард. – Намислил съм да изпращам материя на разстояние. Да речем в Саратов.

– Охо-о – тихо възкликна Грубин.

– Винаги съм ви уважавал, Едуард – каза Тюпкин, – но такива идеи са почти неосъществими.

– За смелия полет на ума няма прегради – отвърна скромно Едуард.

– И смятате да я осъществите? – запита Тюпкин.

– Необходим ми е само един месец – отвърна Едуард. – След месец този проблем ще бъде разрешен. Но засега – никому нито дума. Нали разбираш, пълно е със завистливци и зложелатели.

– Така е, Едуард, така е – съгласи се Тюпкин. Халбите изтракаха на масичката. Чуха се стъпки и вече от разстояние се дочу въпросът на Тюпкин:

– А как ще разбера дали сте осъществили идеята си?

– След един месец, на същото това място – отвърна Едуард. – По същото време. И тогава ще ти кажа дали съм успял, или съм се излъгал.

Известно време професор Минц и Грубия седяха в пълно недоумение, като вцепенени. Пръв се сепна Грубин.

– Не – каза той. – За нашето малко градче изобилието на гении е просто невероятно. Нарушена е статистиката. Та аз дори не го познавам.

– И аз не го познавам – каза Минц. – За първи път чувам този глас. Но работата не е в изобилието на гении. Работата е там, че е невъзможно да се предаде материя на разстояние.

– Че защо пък? – запита Грубин.

– Защото в противен случай отдавна да съм го изобретил.

Аргументът беше основателен и на Грубин нямаше да му е лесно да го оспори. Пък и не искаше да спори. Той дълбоко уважаваше професор Минц като човек и като учен.

– Но ако... – започна неуверено той.

– Ако това е възможно, аз ще го изобретя. Па макар и да докажа на самия себе си, че като професионалист в науката съм по-силен от всеки дилетант. Аз владея метода...

– Но да предположим, че този Едуард има талант?

– Възможно е – съдържано каза професорът и забърза към дома си.

През следващите няколко дена Лев Христофорович буквално се изгуби. Ще изтича само сутрин до магазина за кефир и до пощата, където на негово име пристигаха от Москва редки уреди и транзистори, и веднага се връща обратно в кабинета-лаборатория. Минеш ли по коридора, непременно ще го чуеш да си мърмори, сам си говори или пък спори с въображаеми съперници.

Така изминаха двадесет и четири дена. Всички живущи на улица „Пушкинска“ №16 отдавна знаеха причината за отшелничеството на професора – Грубин беше успял да раздрънка. И с нетърпение очакваха завършека на задочната борба между двама титани – неизвестния Едуард и любимия Лев Христофорович. Грубин и Удалов няколко пъти ходиха в парка при павилиончето за бира, седяха там до късно, но не

срещнаха човек, които да прилича на Тюпкин или Едуард. Предположиха, че Едуард също не излиза от своята лаборатория.

На двадесет и петия ден професорът напусна кабинета си, слезе в двора при съседите си, които играеха на домино, сгрени от лъчите на залязващото слънце. Щом зърнаха Лев Христофорович, играещите зяпнаха от учудване, загледани в умното му изморено лице.

– Как е? – наруши мълчанието Удалов.

– Възможно е да се предадат предмети на разстояние – каза Минц.
– Теоретически е възможно.

– А на практика?

Професорът въздъхна. Самолюбив беше той.

– Ще трябва още да поработиш, така ли? – запита Грубин.

– Да, ще трябва – каза професорът. – Да идем у дома.

Насред стаята беше монтиран загадъчен механизъм. От двете страни на вертикална стойка, отрупана с уреди и грубо прикрепени печатни схеми, имаше две малки площадки.

– Ето – каза професорът. – Това е максималното разстояние, на което мога да предам предмет. Засега поне...

Той взе от масата бутилка кефир, сложи я на едната площадка, включи тока, натисна няколко бутончета. Чу се ниско бръмчене и бутилката изчезна от площадката и моментално се появи на другата.

Раздадоха се аплодисменти. Грубин и Удалов горещо поздравиха професора с откритието.

– Сега само на един метър – каза Удалов. – А утре – на Луната.

– Естествено така е – потвърди Минц. – Но до Саратов за нас все още е далеч! Приятели, вие не можете да си представите колко енергия е необходима за тази цел.

– Тогава и Едуард няма да успее – каза Грубин. – Ами че при дадената ситуация вие, Лев Христофорович, сте просто Аполон.

– А той е Марсий, така ли? – Лев Христофорович хвърли поглед към прашната свирка на перваза на прозореца. – Не, аз никога не мога да бъда жесток към човек, който се е посветил на науката. Дори и да греша, дори и да надценява силите си. Нека дерзае в същия дух.

– Може ли да опитам? – запита Удалов.

– Може – отговори професорът. – Ето, ще натиснеш този лост до нулата, а това бутонче не много силно. Разбра ли?

Удалов се приближи до телепортирацията механизъм, но не можа да се въздържа и докара лоста под нулевия знак, с бутончето натисна до края.

Бутилката изчезна, но не се показва на другата площадка. Същевременно от двора се чу глух удар и някой възмутено извика.

Долу, залян с кефир, стоеше старецът Ложкин и беше страшно ядосан.

Нямаше как, извиниха му се, а после му разрешиха да телепортира своя часовник.

– Ако направим по-голям лост – каза Удалов, – веднага ще постигнем сто метра.

Той ни най-малко не се учуди и не се чувствуваше виновен. Смяташе се за участник в тази работа. А добричкият Саша Грубин през това време изтича за кефир, за да не оставят Минц без мляко.

Напрежението растеше. Наближаваше денят, когато при павилиончето за бира щеше да дойде съперникът. Какво ли е направил той? Дали е успял до Саратов, или не е успял? А може би пълен неуспех?

От една страна, искаше им се да не е успял, защото човекът е безсилен и патриотите от №16 желаеха техният професор да спечели. От друга страна, чувството за справедливост ги караше да желаят успех и на неизвестния самоук и прославяне на целия им град.

Точно един месец след подслушания в парка разговор Удалов, Грубин и Минц отидоха вечерта на мястото. Духовият оркестър свиреше много добре, безгрешно, барабанчикът и кларнетистът бяха оздравели. Беше чудесна топла вечер, пред павилиона имаше опашка за бира. Тримата съседни се приближиха до крайната масичка. Там самотно седеше и пиеше бира дребно, прегърбено човече.

– Вие сте Тюпкин, нали? – запита Удалов.

– Да, Тюпкин – каза човечето уплашено. – Но нямам нищо общо с тази работа.

– Едуард ще дойде ли?

Тюпкин замига на парцали и нищо не отговори.

– Не се тревожете – каза Грубин. – Ние нямаме никакви претенции към вас. Трябва ни Едуард. И не толкова той, а по-скоро неговото откритие.

– Нищо не знам – изписука Тюпкин. – Не съм в течение.

– Това не е вярно – каза Удалов. – Вие чакате Едуард, защото той ви беше определил среща тук във връзка с неговата идея за предаване на материя на разстояние. По-точно в Саратов. И ние искаме да научим дали е успял...

Неочаквано дребничкият Тюпкин хукна през храстите към естрадата.

За сериозни хора е неприлично да хукнат из парка подир някакъв си там Тюпкин, но в случая работата се отнасяше за откритие със световно значение. И затова се наложи да го догонят.

Настигнаха го чак на брега на реката, където се мъчеше да се скрие под една скамейка.

– Не бива така... – рече Удалов, като измъкваше дребното човече. – Кажи ни истината и тогава си върви по живо, по здраво. Не ти мислим злото.

– Мислите ми – възрази Тюпкин, цял разтреперан, сякаш се беше къпал с моржовете. – Само че аз нямам нищо общо. Ние с него просто ей така разговаряхме. Аз изобщо много малко го познавам...

– Не така, не така... – намръщи се Грубин. – Кажи си всичко поред.

– Поред ще питате в милицията – каза Тюпкин. – Днес го арестуваха. Веднага след обета.

– Какво? Такъв учен? – Професор Минц беше обзет от гняв и съжаление към колегата си. – Къде е задържан? Та това е грешка! Ние веднага ще го освободим!

– Няма да го освободите – отвърна Тюпкин. – Хванали са го на местопрестъплението. Тъкмо изпращал от своя склад материя в Саратов.

– От склад... – навъси се Удалов, който вече се досещаше, че е станала трагикомична грешка.

– Че откъде другаде – каза Тюпкин. – Той завеждаше склад, крадеше платове и ги продаваше на черно. Лош човек, мошеник, но със замаха.

Когато тримата съседни си тръгнаха към къщи и оживено коментираха случилото се, Грубин каза:

– Нямам нищо против, ако на този Марсий му смъкнат кожата от бой. И въпреки всичко той изигра положителна роля в науката.

– Което си е вярно, вярно е – потвърди Удалов. – Ако на Лев Христофорович не му беше подсказано, нямаше да се залови с експеримента.

– Защо? – неочаквано се обиди професорът. – Идеята витаеше във въздуха. Взех я от въздуха и я материализирах. Ако аз в подсъзнанието си не съм мислил за телепортация, веднага щях да се сетя, че разговарят мошеници.

В този момент сякаш от небето на паважа падна едно котенце, измяука и хукна да бяга.

– Бързо в къщи! – извика Удалов. – Малкият Гаврилов е влязъл в кабинета ви. Ако не му попречим, току виж, телепортирал всичко от стаята!

И съседите затичаха към къщи.

КРАЙ

© Кир Буличов
© 1982 Донка Станкова, превод от руски

Кир Бульчѐв
Два вида телепортации

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ГУСЛЯРСКИ ИСТОРИИ. 1982. Изд. Георги Бакалов, Варна. Биб. Галактика, No.32
[Сборник] разкази. Превод от руски: Донка Станкова [оригинала не е указан].
Съставител: Агоп МЕЛКОНЯН. Предговор: Човекът с две лица, Агоп МЕЛКОНЯН –
с.5–9. Художник: Текла АЛЕКСИЕВА. Печат: ДП Балкан, София. Формат: 70×100/32.
Печатни коли: 14. Страници: 224. Цена: 1.50 лв. Съдържание:

Такан за децата на нашата земя – с.11;

Така започват наводненията – с.24;

Аз пръв ви открих – с.37;

Повреда на линията – с.55;

Избор [Выбор] – с.75;

Увод – с.92;

Връзки от личен характер – с.98;

Трябва да се помогне – с.113;

Два вида телепортация – с.126;

Данаев дар – с.134;

Космически десант – с.143;

За любовта към безсловесните същества – с.153;

Недостойният богатир – с.167.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1221>]